

Entrevista a Lluís Gavalda

"El rock català ha estat un moviment absolutament espontani"

Els Pets, en conjunt, i el seu cantant Lluís Gavalda (Constantí, 1963), en particular, són el paradigma de músics nacionalment conscients dins el moviment del nou rock català.

Des d'un primer moment, Els Pets van apostar per fer rock català, en llengua i continguts, contribuint així a la normalitat d'aquest país des de la seva base social. I ho van fer no només sense suport, sinó amb un claríssim menysteniment per part de les institucions que ara aparentment tant defensen el fenomen.

★ A què creus que va ser deguda l'explosió del nou rock català de finals dels 80?

Principalment a què hi havia un públic potencial. Un públic que ja rebia l'ensenyament i havia crescut veient la televisió en català, i que estava esperant alguna música amb la qual poder-se identificar, fart una mica de fer-ho tot en català i a l'hora d'escoltar rock haver de canviar d'idioma. Per altra banda, el panorama dels conjunts que ho feien en castellà era el mateix des de feia vuit o nou anys, en canvi, els conjunts que varen protagonitzar l'explosió del rock català feien una música bastant més variada i des de comarques. Aquest fet va permetre als conjunts tenir un aprenentatge molt comprensiu, ja que el públic de comarques era bastant benèvol amb els seus grups i suportava que no hi hagués tanta tècnica als inicis.

★ El nou rock català té influències dels pioners com Els Tres Tambors, Pau Riba, Iceberg o la Dharma?

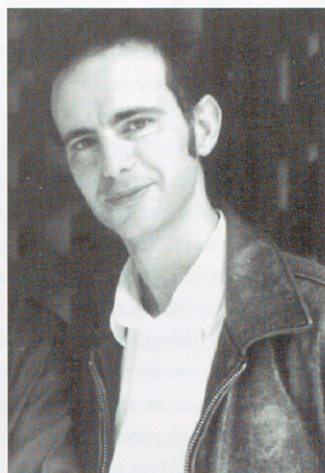
No massa. La immensa majoria dels nous grups no han escoltat gaire els pioners del rock català. Les influències d'aquests grups, Els Pets inclosos, són més dels grups de la movida madrileña, del rock que s'escoltava quan nosaltres erem joves (Kaka de Luxe, Los

Secretos, Nacha Pop, Paralisis Permanente). L'únic que ha variat és que hem fet el rock en català. Musicalment, però, les influències més grans han vingut de la música anglosaxona, que és la mare dels ous, i després del rock espanyol. Els pioners del rock català queden bastant enterrats, ja que quan van sortir, els membres dels conjunts de rock català d'ara erem molt petits. Quan ens assabentem per amics més grans que hi havia gent que ja ho feia en català fem arqueologia i comprem els discs. Però això només ho hem fet els pocs que a part de músics som fans o col·leccionistes.

Aquesta tasca en el cas dels Pets, la vàrem fer en Joan Reig, el bateria, i jo quan teníem setze anys i vàrem comprar-nos el "Dioptria" d'en Pau Riba, el "Qualsevol nit pot sortir el sol" d'en Sisa. I descobrim la "Cançó del noi dels cabells llargs" dels Tres Tambors, de la que fem una versió a la primera maqueta. Però aquesta deu ser l'única versió que s'ha fet d'un grup pioner.

★ Quins elements comparteixen els grups del nou rock català?

Que tots canten en català, però els estils musicals, i això ha estat part del seu encant, són molt diversos. Així una persona que li

ENDERROCK

agrada el heavy, el pop, el punk, la música sinistra o el reagge, ha pogut escoltar un o altre conjunt de rock en català. L'englobament que s'ha fet del rock català ha estat perquè tots els grups han sortit, més o menys, al mateix temps i perquè com a gran novetat cantaven en català. Això que en un país normalitzat no hauria de ser cap novetat, en un país com aquest, tan subnormalitzat, ha servit d'element aglutinador d'aquest moviment. I aquesta diversitat no hauria d'estranyar. A la movida madrileña s'hi feia punk, pop o tecno i tot era movida madrileña. O sigui quan surt un moviment tot sembla formar part del mateix, però amb el temps tot hom sap diferenciar molt bé entre Sau i Els Pets, o entre Sangtraït i Lax'n'Busto.

★ El rock ha d'apostar pel compromís o només ha de ser un instrument lúdic d'auto-identificació per a la gent jove?

El rock, com qualsevol altra manifestació cultural, ha de ser lliure per reivindicar o no. És tan horrible dir que el rock no ha de parlar de política, com dir que només ha de parlar d'això. El rock ha de parlar de tot. Tota persona té moments que l'únic que fa és passar-s'ho bé i d'altres en que

"es menja el coco", i això s'ha de poder reflectir en les lletres. Hi ha, però, una espècie de regla no escrita, contra la que sempre hem lluitat, que diu que el rock ha de ser intrascendent. Només cal llegir lletres del Bob Dylan, del Bob Marley, dels Clash o dels Jam, per adonar-se que tens un mitjà molt potent per arribar a la gent, que pots utilitzar per dir que t'agrada una noia o que vols beure't deu cerveses o per dir que hi ha coses que no t'agraden, i voldries que anessin més bé.

★ Quin tipus de fenomen social representa el nou rock català?

És un fenomen diferent perquè no ha nascut a la capital, la qual cosa li ha donat un pes específic molt gran. S'ha demostrat que des de comarques és pot crear un moviment diferent i això molesta i sorprèn a més d'un. És senzillament un reflex d'uns temps nous, d'un principi de normalitat lingüística, que ha fet molt més per normalitzar la llengua que quinze campanyes institucionals. El rock català ha estat un moviment absolutament espontani, no una maquinació de les institucions. Qui ho vegi així o no té consciència de la realitat social del país, o li senta molt malament que un mitjà de comunicació com el rock es pugui fer en català. Durant molt temps a molta gent li ha anat molt bé, per motius polítics, poder dir que en català no es podia arribar enlloc. Imaginem-nos que el què ha passat amb el rock, passés amb la premsa o amb la televisió, que a la gent només li agradés el que es fa en català. Això faria que molt botifler es quedés sense feina. I en aquest país encara hi ha molt de botifler.